

Grad usamljenosti

Za trenutak sam pomislilo da će grad svetlosti, metropola svih metropola, probuditi u meni umrla osećanja, ali ne... Posmatram Ajfelov toranj, hiljade sijalica kako gore i shvatam... Pariz u meni izaziva osećaj samoće, unutrašnje praznine. I kao da svaka sijalica svojim blještavim odrazom govori: „Sam si, ti ne postojiš”. Strašna je noć sa toliko svetla. Čini mi se da se u tami manje stidim svog srama. Crno čini stvari jednostavnijim. A onda dođe jutro, i sa jutrom opet traganje za nezadovoljstvom. Laka magla nad Senom budi uspomene, seća na prošost, neka davna vremena. Ne znam da li postoji gori osećaj nego biti umetnik, a nemati inspiraciju. Ja nemam svoj izvor, nemam svoju srž, moj vulkan je ugašen, u meni se ne vode ratovi svetova. Ja mrtav, a grad umetnika i dalje živi. Jedini dokaz mog postojanja su otkucaji srca, koji odjekuju u mojoj glavi. Šta se to u meni prelomilo, kakav je to preokret napravljen u meni, ko ga je izazvao? Uzimam četkicu u ruke i osećam da u meni ne postoji ništa. Ja sam prazan čovek pred belim platnom.

Trinaest imena

Čudna je moja povest. Živela sam trinaest života, odazivala se na trinaest imena. U meni poživaju fosili trinaest žena. Moja duša podeljena je na trinaest delova, svaki deo označava jednu ženu, jedno ime, jedno vreme. Rodila sam se na Uskrs i dobila ime kao što dolikuje osobi rođenoj tog dana. Rođena sam kao Anastasija. Datum mog rođenja predstavlja dan Isusovog vaskrsenja, dan kada život pobedi smrt. Do četvrte godine sam se odazivala na ime Anastasija, a onda se tokovi mog života preokrenuše i ja dobih ime Višnja. Živela sam rumena kao Višnja, cvetala sam, sazrevala. Bila sam zdrava, jedra, vesela, sočna. Iz dana u dan moja lepota je bivala potpunija, savršenija. Za druge nedostižna, posebna, apstraktna, nedodirljiva, sa izrazitom lepotom, počeh da se odazivam na ime Jelena. Moje ime označavalo je najlepšu ženu na svetu. Ja sam bila proizvod mladosti, lepote ljubavi. Nosila sam ime lepe Helene, ćerke Zeusa i Lede, zbog koje sa kako kaže Homer u „Ilijadi“ vodio Trojanski rat. Moje ime je sinonim sunčeve svetlosti, blistavosti, sjaja. U vihoru dana koji su prolazili moja lepota poče iščezavati, a ja dobih drugu osobinu koja mi dodeli ime. Postadoh mudra, učena i dobih ime Sofija. Više sam volela Sofiju od Jelene. Sofija u meni nikada nije mogla nestati, a Jelena je bila prolazna. Jelena se nije umela boriti sa vremenom, u toj borbi uvek bi gubila. Znanje bi moja osnovna odlika, i kao Sofija bila sam veoma cenjena i poštovana. Postadoh majka, rodih dete, a s detetom, sa svojim sinom i novo ime. Zvala sam se Marija. Moje ime označavalo je devičanstvo, savršenstvo, čistotu. Nosila sam ime žene koja rodi Spasitelja. Bila sam ponosna dok sam se odazivala na ime Presvete Bogorodice. Majčinstvo u meni probudi nova osećanja, za mene do tada strana. Odenuh se u plašt čednosti, bezuslovne ljubavi. Moj sin probudi moju dušu i taknu moje srce u njegov najtananiji deo. Volela sam, bila sam voljena i ljubljena.

Živela sam za svoje dete. Moj sin je rastao. Iz dana u dan živela sam njegove korake. Živela sam za njega. Borila sam se poput vučice koja se bori za svoje vukove i dobih ime žene koja je u srpskoj istoriji oličenje istrajnosti, unutrašnje jačine, razuma i sile. Dobih ime Milica. Moj sin odraste u dobrog čoveka, izvedoh ga na pravi put. Pobedih samu sebe u borbi sa svetom i u ušima odjeknu Viktorija. Da, Viktorija, jer sam pobednica. Sin ode svojim životom, krenu putevima sjaja, zvezda. Ja ostadoh sama, usamljena, strana i sebi i drugima. Prekrstih se u Varvara, postadoh tuđinka. Svoju otuđenost i usamljenost počeh lečiti u crkvi. Crkva posta moj spas, mesto mog otkrovljenja. U crkvi pronađoh sebe, i ona mi pomože da sklopim mozaike svog života. Kao u majčinom zagrljaju tako sam pronašla svoj mir. Vernici me prozvaše Alisa. Moje novo ime poticalo je iz francuskog jezika i označavalo je crkvu. Alisa je ime koje je često korišćeno u imućnim porodicama, pripisivano mu je značenje istine. Ja u crkvi spoznađoh istinu, i kada me tako prozvaše svatih da je to ime koje mi potpuno odgovara. Godine su letele poput svetlosti, crkva i istina ne mogoše zadugo zadovoljiti moju gladnu, nezajazljivu dušu. Započela sam borbu sa sobom, spoznala tajnu svoje duše. I spred mene izađe nešto strano, nešto tuđe. Susretoh se sa svojom senkom i dadoh sebi ime Senka. Moja senka svakim danom bivaše tamnija, sve dok ne postade sasvim crna. Ja postadoh Melanija. Moje ime predstavljavo je boju moje senke. Plašilo me, izazivalo je u mojim kostima strah, u telu jezu. Počela sam da se kajem zbog svojih crnih misli. U meni se poče voditi strašna, teška borba. Kajanje, strah, bol i želja za oprostajem dodeliše mi novo ime, ime Magdalena. Nosila sam ime pratilje Isusove, žene koja se pokaja i provede godine u patnji. Postadoh patnica i pokajnica uz veru da ću oprati svoj greh. Do kraja života živela sam kao Magdalena iz Magdale, kajući se, plačući nad greškama prošlih dana. Približi mi se smrt. Susretoh se sa njom i ona mi dade ime Mitra. Sudbina mi posla smrt, da mi bude poslednji kum i

da mi nadene ime izvedeno od imena hrišćanskog mučenika Dimitrija, koji je umro u najvećim mukama u Solunu 305. godine. Pre nego što se oslobodih duše, pre nego što se rastadoh od života, moradoh proći mnoge muke. Sada, dok ovo pričam ja se zovem Anastasija, jer život pobedi smrt.